

Arrest

nr. 202 202 van 10 april 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART *loco* advocaat M. LYS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnische origine Pashtoun te zijn. U bent bijna 18 jaar oud. U bent geboren en opgegroeid in het dorp Churchang gelegen in het district Hesarak, provincie Nangarhar. U zorgde voor de koe van uw familie, verzamelde hout en hielp gronden irrigeren. Uw oudere broer O. K. werkte gedurende 2,5 jaar bij het leger in Herat. De taliban zeiden aan uw vader dat uw broer moest stoppen met zijn werk bij het leger. Uw broer stopte met zijn werk en keerde terug naar jullie dorp. Hij werkte dan gedurende 2 tot 2,5 jaar in een nabijgelegen steengroeve.

Toen het werk daar stopgezet werd, werkte hij gedurende één tot anderhalve maand als landbouwer op de velden van arbakicommandant H. N.. Uw vader en uzelf hielpen met het werk op deze velden. De taliban bezorgden een dreigbrief waarin uw broer gevraagd werd te stoppen met dit werk, uzelf werd ook vernoemd in deze brief. Uw broer gaf geen gevolg aan deze brief. De volgende dag werd hij op het veld doodgeschoten door de talib A. G.. Toen uw vader vernam dat zijn zoon gedood was, stormde hij boos het huis uit en schoot hij S., de broer van A. G., dood. Op aanraden van dorpsgenoten verlieten uw ouders en u diezelfde dag nog jullie dorp. Jullie gingen via het dorp Lajigar naar Jalalabad, waar jullie bij uw paternale tante B. verbleven. Een week later, tien dagen voor het offerfeest, verliet u Afghanistan. Na een reis van anderhalve maand kwam u aan in België op 1 november 2015. U vroeg asiel aan op 6 november 2015.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) uw taskara (Afghaanse identiteitskaart), een kleurenkopie van uw broers taskara, drie werkbades van uw broer, een dreigbrief en de envelop waarmee deze documenten werden opgestuurd neer. Na het gehoor op het CGVS bezorgde uw advocaat de link van uw Facebookprofiel aan het CGVS.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaans asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. Onaannemelijkheden in uw verklaringen verhinderen echter dat er geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert.

Vooreerst legde u tegenstrijdige verklaringen af over de dader van de moord op uw broer O. K.. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat uw broer gedood werd door uw dorpsgenoot As., die lid is van de taliban (zie DVZ, vragenlijst CGVS). Op het CGVS verklaarde u echter dat A. G. uw broer doodde (zie CGVS, p. 16). Over As. zei u dat hij de vader van A. G. en S. is en dat hij een oude man is, u wist echter niet of hij betrokken was bij het incident met uw broer en vader (zie CGVS, p. 17). Bij confrontatie met uw eerdere verklaring, ontkende u eenvoudigweg gezegd te hebben dat uw broer gedood is door As. (zie CGVS, p. 17). Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen vergoelijkt deze tegenstrijdigheid echter niet, zeker gezien het een cruciaal element betreft, met name de identiteit van de persoon die uw broer zou gedood hebben. Deze tegenstrijdigheid tast de geloofwaardigheid van uw asielverklaringen ernstig aan.

Ook uw verklaringen over het tijdstip van de moord op uw broer zijn incoherent. Zo verklaarde u op de DVZ dat uw broer 20 dagen voor uw vertrek gedood werd en dat u en uw ouders een week voor uw vertrek uit Afghanistan naar Jalalabad vertrokken, jullie zouden bijgevolg nog ruim een week in jullie dorp gebleven zijn na de dood van uw broer (zie DVZ, vragenlijst CGVS). Op het CGVS verklaarde u echter dat u en uw ouders op de dag van de dood van uw broer gevlucht zijn, nog voor de begrafenis van uw broer, en dat jullie diezelfde nacht via Lajigar doorreisden naar Jalalabad (zie CGVS, p. 17, 18, 20, 21).

Daarnaast zijn uw verklaringen over de vermeende gebeurtenissen en omstandigheden weinig doorleefd. Wanneer het CGVS u vroeg te vertellen over de laatste keer dat u uw broer in leven zag, zei u enkel dat hij kerngezond was (zie CGVS, p. 17).

Wanneer het CGVS u nogmaals aanspoorde terug te denken aan de laatste keer dat u uw broer zag, en te vertellen hoe, waar en in welke omstandigheden dat was, wist u enkel te vertellen dat het gewoon thuis was (zie CGVS, p. 17). Het is opmerkelijk dat u zo summier en weinig doorleefd vertelt over de omstandigheden waarin u voor het laatst uw enige broer zou gezien hebben. Ook uw verklaringen over de dreigbrief van de taliban zijn weinig doorleefd. Uw vader vertelde u over de inhoud van de brief en u wist dat uw naam vermeld stond in de brief (zie CGVS, p. 15). Op de vraag wat u dacht toen uw vader u vertelde over de inhoud van de brief, antwoordde u ontwijkend dat u niets deed, dat uw vader en oudere broer daar waren en dat zij moesten beslissen (zie CGVS, p. 16). Wanneer het CGVS u nogmaals vroeg wat u zelf dacht toen u hoorde over de brief, antwoordde u: "Ik had daar geen speciale gedachten bij, mijn vader en broer waren daar om het af te handelen. Bovendien dacht ik, als de taliban iets willen ondernemen zullen ze het ook doen. Ik werd wel verdrietig." (zie CGVS, p. 16). Het is opmerkelijk dat u, die persoonlijk bedreigd werd in de brief van de taliban, niets speciaals dacht toen u te weten kwam over de brief, en dat u niet meer weet te zeggen dan dat u verdrietig werd. Hoewel rekening dient te worden gehouden met uw jeugdige leeftijd, u bent immers nog minderjarig, kan uw jonge leeftijd echter deze weinig doorleefde beschrijvingen niet vergoelijken. Indien u daadwerkelijk persoonlijk bedreigd werd door de taliban en uw enige broer verloor door moord, kan verwacht worden dat u meer doorleefd hierover zou kunnen vertellen tijdens het gehoor.

Met betrekking tot de dreigbrief van de taliban dient overigens opgemerkt te worden dat u deze brief niet vermeldde tijdens uw gehoor op de DVZ (zie DVZ, vragenlijst CGVS). Dit is opmerkelijk, gezien uw naam in deze brief vermeld wordt, volgens uw verklaringen op het CGVS (zie CGVS, p. 15), dit blijkt ook uit de vertaling van de brief. Uit uw asielrelaas blijkt dat dit de enige keer was dat u persoonlijk bedreigd werd. Het is bevreemdend dat u op de DVZ geen melding maakte van deze dreigbrief waarin u persoonlijk vernoemd werd.

Het is voorts opmerkelijk dat u niet weet of er na uw vertrek iets gebeurd is met uw familieleden die nog steeds in uw regio van herkomst wonen (zie CGVS, p. 18). U hebt twee paternale ooms die in uw dorp van herkomst, Churchang, wonen (zie CGVS, p. 10), maar u weet niet of hen iets overkwam na uw vertrek en uw vader vertelde u niets hierover (zie CGVS, p. 18). Als uw vader daadwerkelijk de broer van A. G. had gedood en vervolgens weggevlucht zou zijn, is het echter meer dan waarschijnlijk dat A. G. iets zou ondernemen tegen de broers van uw vader. Dat u niet op de hoogte bent van eventuele problemen van uw ooms na uw vertrek of dat uw vader dit bewust verborgen zou houden, is weinig aannemelijk.

Uit het geheel van bovenstaande opmerkingen blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u, uw vader en uw broer bedreigd werden door de taliban, dat uw broer gedood werd door de talib A. G. en dat uw vader vervolgens uit woede de broer van A. G. doodde.

Er kan niet aangenomen worden dat u bij terugkeer naar Afghanistan louter omwille van de vroegere tewerkstelling van uw broer bij het Afgaans leger vervolging zou kennen of een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Over uw broers werkzaamheden bij het leger dient vooreerst opgemerkt te worden dat uw broer reeds vijf jaar geleden, na slechts twee-en-een-half jaar dienst, zou gestopt zijn met zijn job bij het leger (zie CGVS, p. 9). Bovendien is uw kennis over het werk van uw enige broer zo beperkt dat er ernstige twijfels zijn over de geloofwaardigheid van de beweerde tewerkstelling van uw broer. Hoewel het CGVS herhaaldelijk aan de hand van open vragen peilde naar uw kennis van uw broers vroegere job, kon u enkel vertellen dat hij twee-en-een-half jaar dienst deed bij het leger in Herat en dat hij stopte met zijn job op vraag van de taliban (zie CGVS, p. 9). U weet niet welke rang uw broer had bij het leger en u weet niets over de opleiding die uw broer kreeg bij het leger (zie CGVS, p. 9). Uw broer vertelde u enkel dat hij in Herat werkte, voor de rest heeft hij u nooit iets verteld over zijn werk bij het leger, wat zeer vreemd is gezien het feit dat uw broer nadat hij stopte met zijn job bij het leger nog ruim twee jaar bij jullie thuis in Hesarak woonde (zie CGVS, p. 9). Over de drie badges van uw broer die u neerlegt weet u enkel te vertellen dat ze kaarten van het leger zijn, meer weet u niet (zie CGVS, p. 9).

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. Uw taskara heeft enkel betrekking op uw identiteit, die niet in twijfel getrokken wordt door het CGVS. Wat betreft de dreigbrief die u neerlegt, is reeds opgemerkt dat u weinig doorleefd over uw reactie op deze brief, waarin uw naam vermeld wordt, vertelde. De taskara van uw broer is een kleurenkopie, wat de bewijswaarde ervan aanzienlijk vermindert, en heeft geen bewijswaarde met betrekking tot de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging.

De envelop toont hoogstens aan dat u post uit Afghanistan hebt ontvangen. Met betrekking tot de drie badges van uw broer dient opgemerkt te worden dat u nauwelijks iets over deze badges weet. U verklaarde dat het allemaal kaarten van het leger zijn, maar u kon niet aangeven wat het verschil was tussen de drie kaarten, u wist evenmin waarvoor uw broer deze kaarten gebruikte of nodig had (zie CGVS, p. 9). Dat u ongeschoold bent vergoelijkt uw gebrek aan kennis van deze kaarten niet (zie CGVS, p. 9). Zo hebt u nooit aan iemand in België gevraagd om de kaarten te lezen voor u, wat van een opmerkelijke desinteresse uwentwege getuigt (zie CGVS, p. 9). Het is tevens opmerkelijk dat uw broer, die ruim twee jaar voor zijn dood stopte met zijn werk bij het leger, deze badges bewaarde. Hij had deze badges immers niet meer nodig, hij was gestopt met zijn werk bij het leger op vraag van de taliban. Het is vreemd dat uw broer enerzijds zijn job opgaf op verzoek van de taliban en dat hij anderzijds deze documenten, die hem mogelijk in de problemen zouden brengen met de taliban, bewaarde wanneer hij ze niet meer nodig had. Over het geheel van documenten moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat–generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afgaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afgaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief. Over uw Facebookprofiel voorgelegd door uw advocaat na het gehoor dient opgemerkt te worden dat dit profiel geen bewijswaarde heeft met betrekking tot de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, moet dan ook besloten worden dat u niet aannemelijk maakte dat bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afgaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afgaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen.

Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hu voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Voor uw vertrek verbleef u samen met uw ouders een week bij uw paternale tante B. en haar echtgenoot, die in grootstedelijk Jalalabad wonen, met name in Kabul Dusraka (kruispunt)(zie CGVS, p. 3). De echtgenoot van uw tante heeft een groentenwinkel (zie CGVS, p. 11). Op het moment van uw vertrek verbleven uw ouders daar nog, en ze zouden daar een tijdje verblijven, zo zei u (zie CGVS, p. 3, 8). U beweerde tijdens het gehoor op het CGVS niet te weten waar in Nangarhar uw ouders momenteel verblijven en hoe lang uw ouders in Jalalabad gebleven zijn (zie CGVS, p. 3, 8). Er kan echter geen geloof gehecht worden aan uw bewering niet op de hoogte te zijn van de huidige verblijfplaats van uw ouders. U zou aan uw ouders gevraagd hebben waar ze momenteel verblijven, maar ze zeiden er niets over, zo verklaarde u (zie CGVS, p. 8). Na uw vertrek uit Afghanistan hebben uw ouders enkel verteld dat alles goed gaat met hen, verder hebben ze niets gezegd tegen u, zo zei u (zie CGVS, p. 3, 18). Nochtans verklaarde u op 7 september 2016 tijdens het gehoor op de DVZ dat uw ouders in Jalalabad verbleven (zie verklaring DVZ, punt 15). Ook op 31 januari 2017 verklaarde u dat uw ouders in Dusraka in Jalalabad verbleven (zie CGVS, vragenlijst Afgaanse niet-begeleide minderjarigen, p. 4, 5). U hebt in België elke twee tot drie weken of elke maand telefonisch contact met uw ouders, zo had u enkele dagen voor uw interview op het CGVS nog contact met hen (zie CGVS, p. 3, 11). Het is weinig aannemelijk dat uw ouders, met wie u regelmatig contact hebt, enkel zouden vertellen dat het goed gaat met hen en dat ze u niet zouden vertellen waar ze nu verblijven, ondanks het feit dat u hen gevraagd hebt naar hun verblijfplaats. Dit alles doet vermijden dat u de huidige woonplaats van uw ouders probeert te verbergen voor de Belgische asielinstanties. Wanneer het CGVS u confronteerde met de vaststelling dat het weinig geloofwaardig is dat uw vader u in Afghanistan wel vertelde over de dreigbrief en de bedreigingen van de taliban, maar dat uw ouders u nu niets vertellen, zelfs niet over hun verblijfplaats, repliceerde u dat u nu ver weg bent en alleen bent, en dat uw ouders u bezorgd

zouden maken als ze iets zouden vertellen (zie CGVS, p. 19). Deze verklaring is echter weinig overtuigend. Net door u niet te vertellen waar ze verblijven wordt immers bezorgdheid gecreëerd.

Hoewel het CGVS u erop wees dat het voor uw asielaanvraag belangrijk is een goed zicht te geven op de verblijfplaats van uw familie, bleef u volhouden dat u de waarheid vertelde (zie CGVS, p. 19). Ook uw verklaringen over uw vaders werk overtuigen niet. Hoewel u aanvankelijk verklaarde dat uw vader arbeider was (zie CGVS, p. 8), zei u later dat hij landbouwer was, en bij confrontatie verklaarde u dat arbeider en landbouwer hetzelfde zijn en dat jullie iemand die op zijn eigen velden werkt een arbeider noemen (zie CGVS, p. 19). U beweerde niet te weten wat voor werk uw vader nu doet (zie CGVS, p. 8, 18), wat een weinig overtuigende verklaring is gezien het frequent telefonisch contact dat u hebt met uw ouders. Gezien het verblijf van u en uw ouders bij uw paternale tante in Jalalabad kort voor uw vertrek, uw niet-geloofwaardige onwetendheid over de huidige verblijfplaats en het huidige werk van uw vader, kan besloten worden dat u wel degelijk over een familiaal netwerk beschikt in Jalalabad.

Daarenboven stelt het CGVS vast dat u een gezonde jongeman bent en dat u binnenkort, met name op 30 september 2017, meerderjarig wordt. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst met de ondersteuning van uw familie uw leven verder te zetten en in uw levensonderhoud te voorzien. Hoewel u verklaarde enkel les gevolgd te hebben bij de mullah van het dorp en niet echt te kunnen lezen in het Pashtou (zie CGVS, p. 6), zijn er aanwijzingen dat u wel degelijk geletterd bent. Zo gaf u verscheidene commentaren in het Pashtou op uw foto's op uw Facebookprofiel (zie kopieën toegevoegd aan het administratieve dossier). Ook de lijst met Facebookpagina's die u leuk vindt doet vermoeden dat u geletterd bent. Zo vindt u onder meer de pagina's van BBC News, BBC Pashto en de journalisten Sana Safi en Irfan Khattak leuk (zie kopie toegevoegd aan het administratieve dossier).

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen in Jalalabad bij uw ouders, indien ze daar zouden wonen, stelde u dat uw ouders u naar hier stuurden omdat het daar gevaarlijk was (zie CGVS, p. 20). U verklaarde eerder ook al dat uw vader beseft dat "die mensen" (met name de taliban) gevaarlijk waren, dat hij niet zo bang was voor zijn eigen lot maar dat hij vreesde dat u iets zou overkomen (zie CGVS, p. 19). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 18 december 2000 (hierna: Handvest), alsook een beoordelingsfout, stelt verzoeker niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing.

Na een uitgebreide samenvatting van de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing, tracht verzoeker deze verschillende motieven te weerleggen. In eerste instantie benadrukt verzoeker dat zijn positie van minderjarige in overweging moet worden genomen bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten. Zo dringt er zich immers een voorzichtige attitude op in geval van een minderjarige, moet meer aandacht uitgaan naar objectieve factoren en is het gepast om een ruime toepassing te maken van het principe van het voordeel van de twijfel. Verzoeker benadrukt in dit verband dat het feit dat hij thans bijna meerderjarig is geen afbreuk doet aan deze vaststellingen nu de feiten zich hebben afgespeeld in midden 2015 en hij toen slechts 15 jaar oud was.

Verder volhardt verzoeker in zijn verklaringen met betrekking tot de identiteit van de moordenaar van zijn broer als zijnde A. G.. Hij meent dat het feit dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken melding werd gemaakt van As., de vader van A. G., mogelijk te maken heeft met het feit dat hij steeds verwijst naar A. G. als zoon van As.. Wat betreft zijn vertrekdatum uit Afghanistan stelt verzoeker vast dat er zich een misverstand heeft voorgedaan. Hij verduidelijkt dat hij nog 20 dagen in Afghanistan heeft verbleven na het ontvangen van de dreigbrief en zijn dorp verliet op de dag van de moord op zijn broer.

Verzoeker nodigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uit om zijn verklaringen te herlezen en opnieuw te beoordelen rekening houdend met zijn profiel. Hij benadrukt dat hij steeds zijn best heeft gedaan om zo precies mogelijk antwoord te geven op de gestelde vragen, maar dat de "*protection officer*" helemaal niet heeft aangedrongen op het feit dat het belangrijk was voor de beoordeling van zijn asielaanvraag dat hij de laatste ontmoeting met zijn broer gedetailleerd kon omschrijven. Verzoeker meent dat als het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze laatste ontmoeting dermate belangrijk vindt, er wel degelijk kan worden verwacht dat de "*protection officer*" dit expliciet zou vermelden en zou onderlijnen dat verzoeker alle mogelijke details moet en mag geven. Rekening houdend met zijn minderjarigheid, kon van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aldus verwacht worden dat hij had aangeduid dat hij meer informatie verwacht, *quod non*. Verzoeker vervolgt dat hij de tewerkstelling van zijn broer op de gronden van de arbakicommandant gedetailleerd en doorleefd heeft omschreven en ook de moord van zijn broer, de reactie van zijn vader hierop, alsook het bezoek en de reactie van andere dorpelingen na deze gebeurtenis gedetailleerd heeft uiteengezet gedurende zijn gehoren. Hij vervolgt dat het niet verbazingwekkend is dat hij geen nieuws heeft van zijn oom langs vaderszijde aangezien zijn ouders niet meer in het dorp Jokan wonen.

In zoverre het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen twijfels uit rond de werkzaamheden van de broer van verzoeker, onderlijnt verzoeker dat het onmogelijk is dat hij veel informatie heeft omtrent de tewerkstelling van zijn broer in het leger omdat hij toen immers amper 10 jaar oud was. In dat licht meent verzoeker dat de door hem verschaft informatie wel degelijk als afdoende kan worden beschouwd. Bovendien dient deze informatie volgens verzoeker te worden beoordeeld in het licht van de objectieve elementen die door hem werden voorgelegd, met name de verschillende badges en kaarten met betrekking tot het werk van zijn broer. Verzoeker vervolgt dat het aldus wel degelijk geloofwaardig is dat zijn broer een soldaat was die zijn dienst moest stopzetten omwille van bedreigingen van de taliban. Verzoeker benadrukt dat in bepaalde omstandigheden het geheel van risicofactoren voldoende zwaarwichtig kan zijn voor de toekenning van het voordeel van de twijfel, waarbij de asielzoeker zijn relaas niet hoeft te bewijzen doch wel objectief aannemelijk dient te maken. In dit verband verwijst verzoeker naar de UNHCR "*Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 waarin staat te lezen dat leden van de "*Afghan security forces*" evenals hun familieleden potentiële risicoprofielen bezitten. Hierop besluit verzoeker dat in zijn hoofde een risicoprofiel dient te worden vastgesteld, als zijnde familielid van een voormalig soldaat. De inhoud van de richtsnoeren van de UNHCR objectiveren de context en dragen bij aan de geloofwaardigheid van zijn relaas, aldus verzoeker.

Hij vervolgt dat er een evolutie plaatsvond op vlak van de invloed en de macht van de taliban in het land, en zeker in de provincie Nangarhar. Verzoeker vervolgt in dit verband dat louter omwille van het feit dat zijn familie en hijzelf een tijd probleemloos in zijn dorp van herkomst konden wonen niet betekent dat zij, ten gevolge van de verslechterde veiligheidssituatie – die blijkt uit de COI Focus van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de UNHCR-richtsnoeren – en de toename van de invloed van de taliban, niet in het vizier van de taliban kunnen komen. Zij behoren immers tot een risicocategorie omwille van de werkzaamheden van verzoekers broer bij het leger en later ook bij een arbakicommandant. Bijgevolg zijn er aanwijzingen dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat.

In een tweede onderdeel van het middel – betreffende de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus – wijst verzoeker, na een theoretische uiteenzetting, op het feit dat de toepassing van een intern vestigingsalternatief bij een minderjarige enkel redelijk is wanneer een terugkeer in het hoger belang van het kind is. Verzoeker wijst er in dit verband op dat hij heeft aangegeven dat zijn familieleden slechts tijdelijk in Jalalabad woonden op het ogenblik van zijn vertrek. Daargelaten de vraag of zij daar nog woonachtig zijn, volhardt verzoeker in zijn verklaringen dat zijn vader enkel ervaring heeft als landbouwer. Hij hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel is dat een landbouwer geen arbeider is, nu arbeider een algemeen woord is voor iemand die werk en een landbouwer derhalve ook een arbeider is. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat door de vertaling vanuit het Pashtou overigens nuances verloren kunnen zijn gegaan, hetgeen aldus voorzichtigheid vereist wanneer men een asielzoeker louter een woordkeuze verwijt. Daarnaast meent verzoeker dat hij doorleefde verklaringen heeft afgelegd over het landbouwwerk van zijn vader en zijn kennis hieromtrent afdoende is om te besluiten dat hij zijn profiel als iemand die enkel ervaring heeft met landbouwwerk en afkomstig is van een familie van landbouwers aannemelijk te maken.

Aangaande de veiligheidssituatie stelt verzoeker dat zijn profiel – zijnde minderjarige interne vluchteling met landbouwwerfing, familielid van een voormalig soldaat – in rekening moet worden gebracht. Volgens een studie van “asylos” lopen personen en familie van personen die voor de regering hebben gewerkt een hoger risico, hetgeen erop duidt dat verzoeker een geviseerd risicoprofiel bezit. Tot slot merkt verzoeker op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn analyse van de veiligheidssituatie louter beperkt tot de vraag of er al dan niet een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat, terwijl artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet niet stelt dat een hervestiging enkel onredelijk zou zijn wanneer de veiligheidssituatie zo erg zou zijn dat er subsidiaire bescherming zou zijn toegekend op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker wijst erop dat aldus alle elementen in overweging moeten worden genomen bij de beoordeling van de redelijkheid van de veiligheidssituatie. Hij merkt in dit verband op dat de enorme toestroom van interne vluchtelingen de arbeidssituatie in Jalalabad enorm heeft verslechterd, dat het vinden van een woning zo goed als onmogelijk is en dat het louter feit dat iemand terugkeert uit een westers land reeds een verhoogd risico inhoudt voor een persoon in Jalalabad, hetgeen ook bevestigd wordt door de UNHCR “*Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016. Verzoeker besluit dan ook dat helemaal niet kan worden ingezien op welke manier het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het hoger belang van verzoeker in overweging heeft genomen in zijn beslissing, hetgeen een schending uitmaakt van de UNHCR “*Guidelines*”, evenals van artikel 24 van het Handvest.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stukken gevoegd: een uittreksel uit “*Afghanistan: Internal Flight Alternative in Kabul, Jalalabad and Mazar-e-Sharif*” van Asylos van mei 2016 (stuk 3) en de aanstelling van mevrouw C. S. als voogd (stuk 4).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 7 maart 2018 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: een aantal bladzijen uit het EASO-rapport “*Country of Origin Information Report. Afghanistan – Security Situation*” van december 2017 en de COI Focus “*Afghanistan – Veiligheidssituatie Jalalabad*” van 20 februari 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker stelt bij terugkeer naar Afghanistan de taliban te vrezen. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de dader van de moord op zijn broer O. K.; (ii) verzoeker eveneens inconsistente verklaringen aflegt omtrent het tijdstip van de moord van zijn broer en zijn vertrek uit Afghanistan; (iii) verzoekers verklaringen over de vermeende gebeurtenissen en omstandigheden niet-doorleefd van aard zijn nu hij slechts zeer summier en oppervlakkig vertelt over de omstandigheden waarin hij zijn broer voor het laatst in leven zou hebben gezien en eveneens niet-doorleefde verklaringen aflegt over de dreigbrief van de taliban hetgeen niet vergoelikt kan worden door zijn jeugdige leeftijd; (iv) het feit dat verzoeker deze dreigbrief – overigens de enige keer dat hij persoonlijk bedreigd werd – onvermeld liet op de Dienst Vreemdelingenzaken verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag; (v) het niet aannemelijk is dat verzoeker niet weet of er na zijn vertrek iets gebeurd is met zijn familieleden die nog steeds in zijn regio van herkomst wonen; (vi) niet kan worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan louter omwille van de vroegere (voorgehouden) tewerkstelling van zijn broer bij het Afghaans leger vervolging zou kennen of een reëel risico op ernstige schade zou lopen en (v) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167 477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164 298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 357; RvS 21 september 2005, nr. 149 149; RvS 21 september 2005, nr. 149 148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169 217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 14 augustus 2017 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133 153).

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoekers verklaringen over de problemen die zijn familie en hijzelf zouden hebben gekend met de taliban vertonen over de hele lijn dermate tegenstrijdigheden en een niet-doorleefd karakter dat ze als begin van bewijs iedere positieve overtuigingskracht ontberen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.3.2.3.1. In zoverre verzoeker op algemene wijze aanvoert dat rekening dient te worden gehouden met zijn minderjarigheid, dient erop gewezen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd en hieruit kan niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de beoordeling van onderhavige asielaanvraag. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen, die hem van meet af aan heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Wanneer verzoeker werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in het bijzijn van een gespecialiseerde medewerker van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, werd hij bijgestaan door zijn voogd en raadsman en zij kregen daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Daarenboven wordt de Staatssecretaris er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op gewezen dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 op hem van toepassing is.

Alwaar verzoeker nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld.

2.3.2.3.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt vooreerst op goede gronden dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de dader van de moord op zijn broer O. K.. Zo geeft op de Dienst Vreemdelingenzaken immers aan dat zijn broer gedood werd door een dorpsgenoot As., lid van de taliban (administratief dossier, stuk 22, vraag 3.5.), daar waar hij gedurende het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nochtans verklaart dat zijn broer vermoord werd door A. G. (administratief dossier, stuk 5, p. 13-14 en 16). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden ontkent verzoeker dat hij ooit verklaard heeft dat zijn broer door As. vermoord zou zijn geweest (administratief dossier, stuk 5, p. 17). Het louter ontkennen van een eerder afgelegde verklaring volstaat evenwel niet om de tegenstrijdigheid aangaande een kernaspect van het asielrelaas te herstellen. In zoverre verzoeker thans aanvoert dat op de Dienst Vreemdelingenzaken mogelijk melding werd gemaakt van As. omdat hij steeds naar A. G. verwijst als zoon van As., slaagt hij er andermaal niet in te overtuigen. Er dient immers te worden opgemerkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk aangaf dat As. de moordenaar was van zijn broer en dat zijn vader zich heeft gewroken door de zoon van As., met name S., te doden (administratief dossier, stuk 22, vraag 3.5.). Op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen past verzoeker zijn verklaringen aan door A. G. als moordenaar naar voor te schuiven en te verklaren dat zijn vader diens broer S. zou hebben vermoord uit wraak (administratief dossier, stuk 5, p. 14-15). De argumentatie in het verzoekschrift kan niet volstaan om deze tegenstrijdigheid te vergoelijken.

Ook omtrent het tijdstip van de moord op zijn broer en het tijdstip waarop hij zijn dorp van herkomst zou hebben verlaten, legt verzoeker inconsistente verklaringen af. Op de Dienst Vreemdelingenzaken schetst verzoeker volgende tijdspanne: 20 dagen voor zijn vertrek uit Afghanistan werd zijn broer gedood en 1 week voor zijn vertrek uit Afghanistan is verzoeker met zijn familie betrokken naar Jalalabad (administratief dossier, stuk 22, vraag 3.5.). Dit betekent bijgevolg dat verzoeker en zijn familie nog ruim een week na de dood van zijn broer in het dorp van herkomst verbleven. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt verzoeker evenwel een andere tijdspanne voor van de gebeurtenissen. Hij geeft daarbij aan dat zijn broer de dag na het ontvangen van de dreigbrief werd doodgeschoten op het veld (administratief dossier, stuk 5, p. 14), dat hij samen met zijn ouders op de dag van de dood van zijn broer via Lajigar doorreisden naar Jalalabad (meer bepaald gedurende de nacht) en dat hij nog een week in Jalalabad verbleef alvorens Afghanistan te verlaten (administratief dossier, stuk 5, p. 17, 18, 19, 20-21). In onderhavig verzoekschrift geeft verzoeker aan dat hij nog 20 dagen in Afghanistan is gebleven nadat hij een dreigbrief heeft ontvangen. De Raad merkt in dit verband op dat het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen op zich niet kan volstaan om de vastgestelde tegenstrijdigheden te herstellen.

Voorts herhaalt verzoeker dat hij zijn dorp van herkomst heeft verlaten op de dag van de moord van zijn broer, waarmee hij zich beperkt tot het louter herhalen van de door hem eerder afgelegde verklaringen gedurende het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring is geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties te vergoelijken.

Met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan voorts worden vastgesteld dat verzoeker niet-doorleefde verklaringen aflegt omtrent de vermeende gebeurtenissen en omstandigheden. Gevraagd om te vertellen over de laatste keer dat verzoeker zijn broer in leven zag, beperkt hij zich tot het antwoord dat zijn broer kerngezond was. Nogmaals aangespoord om meer te vertellen, komt verzoeker niet verder dan aan te geven dat het gewoon thuis was, normaal (administratief dossier, stuk 5, p. 17). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat hij zijn best heeft gedaan om zo precies mogelijk te antwoorden op de gestelde vragen, dat de *“protection officer”* evenwel niet heeft aangedrongen op het feit dat het belangrijk was dat verzoeker de laatste ontmoeting met zijn broer gedetailleerd zou omschrijven en van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwacht kan worden dat deze, indien hij de laatste ontmoeting tussen verzoeker en zijn broer zodanig belangrijk vindt, dit ook expliciet vermeldt en onderlijnt dat verzoeker alle mogelijke details moet en mag geven, dient erop gewezen dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker wel degelijk voldoende de kans heeft gekregen om de omstandigheden waarin hij zijn broer voor het laatst zag toe te lichten. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker zelf is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat het Commissariaat-generaal kan beslissen over zijn asielaanvraag. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dan ook op goede gronden dat verzoekers verklaringen omtrent de omstandigheden waarin hij zijn enige broer voor het laatst zou hebben gezien alvorens hij vermoord werden niet-doorleefd en erg summier zijn.

Daarnaast zijn verzoekers verklaringen omtrent de dreigbrief van de taliban eveneens niet-doorleefd van aard. Gevraagd naar zijn gedachten op het ogenblik dat zijn vader vertelde wat er in de dreigbrief stond, waarin ook verzoekers naam werd vermeld, stelt verzoeker dat hij niets gedaan heeft omdat zijn vader en broer als ouderen moesten beslissen (administratief dossier, stuk 5, p. 16). Opnieuw gevraagd naar wat er in hem omging op het ogenblik dat hij hoorde over deze brief, stelt verzoeker: *“Ik had daar geen speciale gedachten bij, mijn vader en broer waren daar om het af te handelen. Bovendien dacht ik, als de taliban iets willen ondernemen zullen ze het ook doen. Ik werd wel verdrietig.”* (administratief dossier, stuk 5, p. 16). De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze overweegt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker, die persoonlijk bedreigd werd in de brief van de taliban volkomen onverschillig bleef toen hem de inhoud van de brief werd meegedeeld behalve dan dat hij ‘verdrietig’ werd. Tevens doet de vaststelling dat verzoeker de dreigbrief – de enige keer dat hij persoonlijk bedreigd werd – op de Dienst Vreemdelingenzaken geheel onvermeld liet, afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas. De Raad benadrukt vooreerst dat de beslissing van een persoon om zijn land van herkomst te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat hij normaliter bij machte moet zijn desbetreffend een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt mag dan ook worden verwacht dat hij coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft aan de overheden bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag. Ook van een jeugdig persoon die beweert geen scholing te hebben genoten kan verwacht worden dat duidelijke, volledige, geloofwaardige en doorleefde verklaringen kan afleggen over de gebeurtenissen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten. Te meer nu verzoeker verklaart dat hij persoonlijk bedreigd werd in de dreigbrief en zijn enige broer de dag na het ontvangen van deze dreigbrief vermoord werd.

Waar verzoeker vervolgens wijst op een reeks elementen die hij volgens hem wél correct kon weergeven betreffende zijn broer, de moord op zijn broer, de reactie van zijn vader en het bezoek en de reactie van de andere dorpelingen, dient erop gewezen dat de motiveringsplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan wel in hoofde van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing dan wel in onderhavig arrest op te nemen. Het louter herhalen van een aantal verklaringen is bovendien op zich geen dienstig verweer tegen voormelde pertinente vaststellingen.

De vage en niet-doorleefde verklaringen van verzoeker aangaande de door hem voorgehouden gebeurtenissen en omstandigheden die aanleiding hebben gegeven voor zijn vlucht uit Afghanistan zijn van een dermate zwaarwichtige aard dat ze de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag in ernstige mate ondermijnen.

Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij niet op de hoogte is van het lot van zijn familieleden (meer bepaald twee paternale ooms) die nog steeds in zijn regio van herkomst wonen (administratief dossier, stuk 5, p. 18). De bewering dat hij niet weet of hen iets overkwam na zijn vertrek, dat zijn vader hierover niets vertelde en zijn ouders thans in het dorp Jokaan wonen, kan de Raad niet overtuigen aangezien van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. In dit verband dient erop gewezen dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker, zelfs zo zijn ouders in het dorp Jokaan wonen, via anderen dan zijn familieleden informatie kan bekomen over de verdere evolutie van zijn voorgehouden problemen. Dat verzoeker niet op de hoogte is van eventuele problemen van zijn ooms na zijn vertrek of dat zijn vader dit bewust verborgen zou houden is niet aannemelijk nu immers kan worden aangenomen dat, indien verzoekers vader daadwerkelijk de broer van A. G. vermoord zou hebben het waarschijnlijk is dat A. G. iets zou ondernemen tegen de broers van verzoekers vader.

Gelet op het geheel dat voorafgaat dient te worden besloten dat verzoeker met het verweer in onderhavig verzoekschrift geen valabele verklaringen bijbrengt die de vastgestelde tegenstrijdigheden, vaagheden en oppervlakkige verklaringen kunnen uitklaren of weerleggen. Voormelde motieven van de bestreden beslissing, die pertinent zijn en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker uiteengezette relaas, blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.3.2.3.3. Wat betreft de voormalige werkzaamheden van verzoekers broer voor het Afghaanse leger en verzoekers uitvoerig betoog in onderhavig verzoekschrift dat hij aldus een risicoprofiel bezit als familielid van een voormalige soldaat, dient het volgende te worden opgemerkt.

Vooreerst stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen pertinent vast dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn broer ten tijde van het gehoor op 27 juni 2017 reeds vijf jaar gestopt was met zijn werk bij het leger en dat na slechts twee-en-een-half jaar dienst (administratief dossier, stuk 5, p. 9). Hoewel verzoeker gevolgd kan worden dat van een 10-jarige niet hetzelfde kennisniveau kan worden verwacht dan van een volwassene, dient opgemerkt dat verzoekers broer na zijn werkzaamheden bij het leger nog ruim twee jaar samen met verzoeker thuis in Hesarak woonde, zodat wel degelijk redelijkerwijze verwacht kan worden dat verzoeker meer kan vertellen over diens werkzaamheden behoudens het feit dat zijn broer in Herat gestationeerd was (administratief dossier, stuk 5, p. 9). Verzoekers lacuneuze kennis van de drie werkbadges van zijn broer die hij voorlegt – hij kan immers slechts aangeven dat het kaarten van het leger zijn –, doet naar het oordeel van de Raad verder afbreuk aan de oprechtheid van zijn verklaringen. Dit alles doet aldus gerede twijfel ontstaan omtrent de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen als zou zijn broer werkzaam zijn geweest bij het Afghaanse leger.

Zelfs zo geloof zou worden gehecht aan de voormalige werkzaamheden van verzoekers broer voor het Afghaanse leger, dient te worden opgemerkt dat deze niet volstaan om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Uit de UNHCR "*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 blijkt immers dat dergelijke vrees *in concreto* aannemelijk dient te worden gemaakt ("*Depending on the specific circumstances of the case [...]*"). De loutere blote bewering dat het feit dat zijn familie en hijzelf in het verleden probleemloos in het dorp konden verblijven het op zich niet onaannemelijk maakt dat zij in het vizier kunnen komen van de taliban, is op zich evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Gelet op het voorgaande slaagt verzoeker er immers niet in de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken.

2.3.2.3.4. Voor het overige blijft verzoeker in wezen steken in het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het volharden in de door hem uiteengezette asielmotieven, het uiten van blote beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee

verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.3.2.4. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.2.5. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen, zodat hij zich niet dienstig kan beroepen op voormeld artikel, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het rechtsplegingsdossier (zie stuk 7) blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisceerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*” van 20 februari 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de beschikbare informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 7) kan worden afgeleid dat de acties van IS in de provincie Nangarhar zijn gericht tegen de taliban en ANSF. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Met het louter betwisten van dit besluit, het verwijzen naar en citeren uit algemene rapporten, toont verzoeker allerminst aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt (zie map 'Landeninformatie' en rechtsplegingsdossier, stuk 7) niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad is gesteund. Voorts laat verzoeker na *in concreto* aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Jalalabad zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt aldus geen valabele argumenten bij die voorgaande appreciatie kunnen ombuigen.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging."

UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Voor uw vertrek verbleef u samen met uw ouders een week bij uw paternale tante B. en haar echtgenoot, die in grootstedelijk Jalalabad wonen, met name in Kabul Dusraka (kruispunt)(zie CGVS, p. 3). De echtgenoot van uw tante heeft een groentenwinkel (zie CGVS, p. 11). Op het moment van uw vertrek verbleven uw ouders daar nog, en ze zouden daar een tijdje verblijven, zo zei u (zie CGVS, p. 3, 8). U beweerde tijdens het gehoor op het CGVS niet te weten waar in Nangarhar uw ouders momenteel verblijven en hoe lang uw ouders in Jalalabad gebleven zijn (zie CGVS, p. 3, 8). Er kan echter geen geloof gehecht worden aan uw bewering niet op de hoogte te zijn van de huidige verblijfplaats van uw ouders. U zou aan uw ouders gevraagd hebben waar ze momenteel verblijven, maar ze zeiden er niets over, zo verklaarde u (zie CGVS, p. 8). Na uw vertrek uit Afghanistan hebben uw ouders enkel verteld dat alles goed gaat met hen, verder hebben ze niets gezegd tegen u, zo zei u (zie CGVS, p. 3, 18). Nochtans verklaarde u op 7 september 2016 tijdens het gehoor op de DVZ dat uw ouders in Jalalabad verbleven (zie verklaring DVZ, punt 15). Ook op 31 januari 2017 verklaarde u dat uw ouders in Dusraka in Jalalabad verbleven (zie CGVS, vragenlijst Afghaanse niet-begeleide minderjarigen, p. 4, 5). U hebt in België elke twee tot drie weken of elke maand telefonisch contact met uw ouders, zo had u enkele dagen voor uw interview op het CGVS nog contact met hen (zie CGVS, p. 3, 11). Het is weinig aannemelijk dat uw ouders, met wie u regelmatig contact hebt, enkel zouden vertellen dat het goed gaat met hen en dat ze u niet zouden vertellen waar ze nu verblijven, ondanks het feit dat u hen gevraagd hebt naar hun verblijfplaats. Dit alles doet vermijden dat u de huidige woonplaats van uw ouders probeert te verbergen voor de Belgische asielinstanties. Wanneer het CGVS u confronteerde met de vaststelling dat het weinig geloofwaardig is dat uw vader u in Afghanistan wel vertelde over de dreigbrief en de bedreigingen van de taliban, maar dat uw ouders u nu niets vertellen, zelfs niet over hun verblijfplaats, repliceerde u dat u nu ver weg bent en alleen bent, en dat uw ouders u bezorgd zouden maken als ze iets zouden vertellen (zie CGVS, p. 19). Deze verklaring is echter weinig overtuigend. Net door u niet te vertellen waar ze verblijven wordt immers bezorgdheid gecreëerd.

Hoewel het CGVS u erop wees dat het voor uw asielaanvraag belangrijk is een goed zicht te geven op de verblijfplaats van uw familie, bleef u volhouden dat u de waarheid vertelde (zie CGVS, p. 19). Ook uw verklaringen over uw vaders werk overtuigen niet. Hoewel u aanvankelijk verklaarde dat uw vader arbeider was (zie CGVS, p. 8), zei u later dat hij landbouwer was, en bij confrontatie verklaarde u dat arbeider en landbouwer hetzelfde zijn en dat jullie iemand die op zijn eigen velden werkt een arbeider noemen (zie CGVS, p. 19). U beweerde niet te weten wat voor werk uw vader nu doet (zie CGVS, p. 8, 18), wat een weinig overtuigende verklaring is gezien het frequent telefonisch contact dat u hebt met uw ouders. Gezien het verblijf van u en uw ouders bij uw paternale tante in Jalalabad kort voor uw vertrek, uw niet-geloofwaardige onwetendheid over de huidige verblijfplaats en het huidige werk van uw vader, kan besloten worden dat u wel degelijk over een familiaal netwerk beschikt in Jalalabad.

Daarenboven stelt het CGVS vast dat u een gezonde jongeman bent en dat u binnenkort, met name op 30 september 2017, meerderjarig wordt. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst met de ondersteuning van uw familie uw leven verder te zetten en in uw levensonderhoud te voorzien. Hoewel u verklaarde enkel les gevolgd te hebben bij de mullah van het dorp en niet echt te kunnen lezen in het Pashtou (zie CGVS, p. 6), zijn er aanwijzingen dat u wel degelijk geletterd bent. Zo gaf u verscheidene commentaren in het Pashtou op uw foto's op uw Facebookprofiel (zie kopieën toegevoegd aan het administratieve dossier). Ook de lijst met Facebookpagina's die u leuk vindt doet vermoeden dat u geletterd bent. Zo vindt u onder meer de pagina's van BBC News, BBC Pashto en de journalisten Sana Safi en Irfan Khattak leuk (zie kopie toegevoegd aan het administratieve dossier).

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen in Jalalabad bij uw ouders, indien ze daar zouden wonen, stelde u dat uw ouders u naar hier stuurden omdat het daar gevaarlijk was (zie CGVS, p. 20). U verklaarde eerder ook al dat uw vader beseftte dat "die mensen" (met name de taliban) gevaarlijk waren, dat hij niet zo bang was voor zijn eigen lot maar dat hij vreesde dat u iets zou overkomen (zie CGVS, p. 19).

Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd."

Voor zover verzoeker verwijst naar de UNHCR "*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 waarin gesteld wordt dat een intern vestigingsalternatief bij een minderjarige slechts redelijk is wanneer het in het hoger belang van het kind is, evenals artikel 24 van het Handvest en hij verder nog verwijst naar zijn profiel als minderjarige in het kader van de toepassing van een intern vestigingsalternatief, dient te worden opgemerkt dat verzoeker thans meerderjarig is geworden zodat dit verweer niet dienstig is.

In zoverre verzoeker aanvoert dat zijn dichte familieleden slechts tijdelijk in Jalalabad woonden op het ogenblik van zijn vertrek, komt hij wederom niet verder dan het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht om voormelde motieven in een ander daglicht te plaatsen. Wat betreft het betoog in onderhavig verzoekschrift dat het begrip "*arbeider*" een algemeen woord is voor iemand die werkt en een landbouwer dus ook een arbeider is en door de vertaling vanuit het Pashtou nuances verloren kunnen gaan teneinde de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen aangaande de werkzaamheden van zijn vader op te helderen, benadrukt de Raad dat zelfs zo dit het geval zou zijn geweest, dit verweer geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker geen zicht biedt op de huidige werkzaamheden van zijn vader. Gelet op het veelvuldig telefonisch contact tussen verzoeker en zijn ouders is het immers niet geloofwaardig dat verzoeker geheel niet zou weten welke werkzaamheden zijn vader thans uitvoert, noch dat hij niet zou weten waar zijn ouders heden verblijven (administratief dossier, stuk 5, p. 3, 8, 18 en 19). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dan ook terecht dat gelet op het verblijf van verzoeker en zijn ouders bij zijn paternale tante in Jalalabad kort voor zijn vertrek, zijn niet-geloofwaardige onwetendheid over de huidige verblijfplaats en huidige werkzaamheden van zijn vader besloten kan worden dat verzoeker geen zicht wenst te bieden op het familiaal netwerk waarover hij beschikt in Jalalabad. Overigens dient te worden herhaald dat in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt gesteld: "*UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.*" (de Raad onderlijnt).

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont, gelet op het voormelde, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en door zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER